

ALSÓLENDVAI HIRADÓ

Előfizetési ára

Égész évre SK 4
Fél évre SK 2
Negyed évre SK 1
Egyes szám ára 20 fillér.

Felolós szerkesztő:

OSZESZLY M. VICTOR.

Laptulajdonos és kiadó:

BALKÁNYI ERNŐ.

Kéziratokat nem adunk vissza.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Balkányi Erő könyvkereskedésben: Alsólendván.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

A nyitlter sora egy korona.

Nagyon szegények vagyunk!

Alsólendva, április hó 19.

Szegénynek lenni nem a legkellemebb állapot. Sőt szomorú állapot. Nagyon szegénynek lenni még kellemetlenebb. Sőt a világon a legkellemetlenebb. Ha csak egyes emberek sujt ezzel a szerencsétlenséggel az Isten uija, könnyen megállapíthatjuk, hogy ebből kifolyólag még nem dül össze az Eifel-torony, vagy mályosul el a göncöl-szekér, — de ha már egy egész város vegetál a szegénység legalacsonyabb stádiumában: hát ezen már illik, hogy gondolkodjunk egy keveset.

Ezeknek előbocsátása után aztán kimondhatjuk bátran, hogy Alsólendva városát olyas-valami lepte meg, amelynl fogva a sorsa, állapota hasonlít azon szerencsétlen embertestvéreinkhez, akiknek igénye nagyon sok, de a pénz nagyon kevés.

Mindezeidő magunk sem hittük ezt komolyan, mert ámitottuk önmagunkat, de most kénytelenek vagyunk erre rájönni. Sőt ha még sokáig élünk, arra is könnyen rájöhettünk, hogy Alsólendvának nemcsak hogy kevés a pénz, de egyáltalán nincsen egy fél fityingje sem, amivel szabadon rendelkezhetne.

Pedig sok mindenre kellene.

Terve van véve a világlátási mizériák megszűntetése;

terve van véve az utcák rendezése;

terve van véve a városi rendőrség létszámának emelése;

terve van véve az utak aszfaltírozása; terve van véve a kórház-építés, és még sok minden (a manó tudná számontartani!), amire egy, a kulturával haladni akaró városnak feltétlenül szüksége van.

És ezzel a tömételten sok tervvel szemben csak egyedül egy eset áll fenn, hogy: nincs és nincs pénzünk.

Ne higgye senki, hogy Alsólendva tékozló fia módjára elparazolta a pénzt. Oh dehogyan! Mi tudjuk nagyon jól, hogy Alsólendvának sohasem is volt pénze, — így elparazolni valója sem lehetett. Hiszen valahányszor arról eszt szó, hogy „kell vala mi,“ mindannyiszor ijedten voltunk kénytelenek konstátálni, hogy bár sok mindentünk nincsen: pénzünk simesen.

Hivatalosan azonban még sohasem jelentettük ki az anyagi szegénységünket. Most ez is megtörtént.

Amikor a mult hét szombatján, a képviselőtestületi ülésen foglalkoztak érdemes városatyáink a mult szanunkban körülményesen ismertetett vasutvonal tervezetével, akkor tudtuk meg, hogy a kasszánk szomorú állapotát már hivatalosan is szabad tudomásul adni. Nem történt nagy dolog, csak éppen anny, hogy amikor arról volt szó, hogy nekünk is kidukál rukkolni az erszényeink a vonat költségeire, megalapodtunk annál a tételnél, mely szerint a

város nem igen adhat, mert a városnak nem igen van adogatni valója.

Igy aztán míg Letenye százezer, Regede százhatvanezer, Nagykánizsa kétszáz ezer, Muraszombat szintén igen tekintélyes összeget kitevő koronákkal járul a vonat kiépítéséhez, addig Alsólendva város summa summárum 3000 (mond: három-ezer) koronát szurkol ki — csak.

Ne nevsz világ, mert ez komoly dolog; annyira komoly, hogy csaknem a kétségbeesésbe kergeti azokat, akik ennek a nem is annyira szerencsétlen, mint nagyon szegény városnak a sorsát a szívükön viselik. Nem az volt az idonkuk, hogy „nem adunk, mert máské kell a pénz,“ hanem az, hogy „adnánk szivesen, de nincs.“ Ha is nincs, hát miattunk építhetnek akár hullámvagy sárkány-vasutat, még akkor sem tudunk pénzt előteremteni — semmiből.

A vasut természetesen mi nélkülünk is megépül, ha akar; a mi pár ezer koronánk nem mérvődik, ha az eszme fel tud emelkedni arra a magaslatra, ahonnan bizony várhatja a megvalósulását, — de higgyék el kérem, gavalóros szomszédaink, mi is szivesen adnánk, ha volna amit adjunk. Adósságból nem lehet vasutat építeni; nekünk pedig ezenkívül nincsen egybenk.

Lehet, hogy idővel még benntünk is megkönyékezz a szerencse, ám sajnos: idáig nem igen találkoztunk vele. Talán majd ha meglész az az említett vasutvonal,

A vér.

(Folytatás.)

V.

— Elvira, légy a feleségem. Azt mondod, hogy soha senkit nem szeretél úgy, ahogy engem; boldogok leszünk, meglásd. Itt hagyod a te bünös világodat és elmegyünk, ahol nem ismer senki.

A férfi úgy beszélt, mintha könyörögne. Lágyan, szerelmesen.
A lány körülnézett, hogy nem hallja-e valaki. Egy kicsiny szobában voltak, késő este, ócska butorkal körülveve. Rajtuk kívül senki sem volt odabenn.

— Légy a feleségem, jöjj velem, — kérlete a férfi.

A lány nem felelt.

Jöjj velem, Elvira.

A lány tépődött, lesütötte a szemét és úgy felelt:

— Nem lehet!

— Miért nem lehet?

— Mert nem szabad.

A férfi nagyon elcsodálkozott.

— Nem szabad?

— Nem.

Csend lett egy ideig. Nem néztek egymásra. Lesütöttek a tekintetüket mind a ketten. Márton is, Elvira is.

— Es miért nem? — törte meg a csendet a férfi.

— Mert bün volna.

— Bün?

— Az.

— De hiszen éppen én akarok megmenteni téged a bünötl!

— Hogy utabban bánt kövessék el.

— Micsoda bün volna az, ha ezután én a szeretöm, de a hites feleségem lennöl?

— Nem lehet az, Márton.

— Miért nem?

— Nem mondhatom meg.

— Hát nem szeretsz?

— Szeretlek, de nem mehetek.

— Mitöl félsz? A világlót? Tisztességes asszonyt csinálók belölél Elvira.

— Nem mehetek, hagyj...

A férfinék fejébe szökött a vér a visszatitítására.

— Muszáj jönnöd!...

— Nem megyek!...

— Sokáig hallgattak mind a ketten. Márton cigarettát vett elő. Egyikét belenyomta a leány szájába, a másikra ő maga gyújtott rá. A leány szintén rágyújtott, aztán odaugrta ajkát a férfinék:

— Csókolj meg Márton.

A férfi megcsókolta hosszan, élvezettel a piros ajkakat. Vérese szívta oket.

Aztán újra kérielni kezdte.

Ismét könyörögve, szerelmesen.

— Jöjj velem, Elvira.

— Nem. Nem szabad. Nem tehetem.

És sirni kezdett a lány.

— Rossz vagyok, rosszabb, mintsem gondolnád. Bün volna megtennem.

— Nem törődöm rosszágoddal, bünöddel, semmivel; jössz velem, mert szeretlek...

— Nem megyek.

Csend lett újra. A férfi belebámolt a dohányfüstbe és gondolkodott. Aztán egyszerre felállt és odalépett az ajtó elé. Sápált volt az arca, mint a halotté. Határozottan, szinte parancsolólag szolt a szemből álló leányhoz:

— Jössz!...

— Nem.

Márton roppantul tüzelt a harag. Homlokát kiverte a verejték, szeméi vérben forogtak s rekedten ordított:

— Jössz, mert...

— Nem megyek.

— Mert meglököl! — és megragadta a leány kezét. Az megrémült és minden erejéből azon igyekezett, hogy kiszabadulhasson a szobából.

— Bocssás! — hörögte a lány.

— Ne fejj, nem egyedül halsz meg... sugta egy örült beszámíthatatlansággal a férfi, — én is megyek!

— És pisztolyt vont elő.

— Ne bánts, nem lehetek a feleséged, — rimázkodott a lány. — Átok volna, bün... Ne bánts...

A megdühölt ember felvonta a fegyver ravaszát. Irtozatosan eltörzelt az arca. Halántékán kidagadtak az erei, szeme vérvolt, arca ijészten haragos, s nem érzelt, nem látott egyebet, mint rettenetes szorítást a torkán és vért, a padlón folyni: egy leány, meg egy férfi vért összefolyani...

— Jössz, mert meglököl!

A leány irtozatos félelemben állt előtte és felszisszent Márton kezének erős szorítását...

— Nem megyek!... Nem mehetek!... Ölj meg!

majd akkor... De természetesen, előre nem tanácsos inni a medve bőrére!

Egyszóval: szegények vagyunk és punktum! Lesz-e vasút, nem lesz-e, — ez nem érdekelhet bennünket annyira, mint ez az újabb tapasztalás. Mert elvlegre is, vasút nélkül megolajni meg nem olyan sanyaru állapot, mint pénzelen szegénységben néhány évizetted végvegevetélni. Vasút nélkül még csak valahogyan megélünk, de pénz nélkül nem. Egyáltalán nem!

Igy hát annyit adunk, amennyit adhatunk. Isten látna a lelkiünk, nem tehetünk arról, hogy nem mi örököltük Dárius kincseit, hanem mások.

Nem egyformán söt ránk a nap fénye; nem egyformák meg az utjaink sem, nem-hogy az anyagi állapotaink; nem vagyunk egyformán edes-gyermekei az Istennek: ami másnak százezer pengő, nekünk ugyanannyi a háromzer korona — gondban, verítékben.

Mert mi nagyon szegények vagyunk!

A munka.

Saját erőnkön, szívós természetünkön, tanulási kedvünkön és a művelt Nyugat jóvoltából ma már oda jutottunk és azon a ponton állunk, hogy minden elfoglaltság és szerénytelenség nélkül sorozhatjuk magunkat a civilizált nemzetek sorába, habár — sovimizmus ide, sovimizmus oda — egy és más tekintetben sok kívánni való marad fenn.

De ne firtassuk a dolog érzékenyebb részét; maradjunk meg csak abban a kellemes tudatban, hogy nagyot haladtunk, hatalmas arányokban fejlődöttünk, csakhogy meg kitartóan küzdünk és fáradhatatlanul előre törünk kell, hogy végre lekiismeretfurdalás nélkül megállhassunk egy keveset pillen, hogy új erőt, fokozott kedvet nyerve a további munkaközdőshöz, méltó versenytársai legyünk a számtalvó nemzeteknek és szemmel sem legyünk mögöttük.

A munka, a nemes, komoly, férfias és becsületes munka formájára egy állam nagyságának. A rennye, funya, elbizakodott önmagukat túlbecsülő népök sohasem emelkedhetnek valami magásra s az új irányú törekvés mindenkor csalfa ábránd, meddő kísérlet. Egy nemzetet csupán a dolgos kezű, szilárd jellemű fiai emelhetik oly színvonalra, hol felelem és rettegés nélkül meg-

álhat a Nép tartja fenn az államot, latba teszi erejét, fárad, küzdökdi a hon javáért, a haza jóletéért. Ezzel szemben a munkás-ember joggosan és sem alalmazna, sem kegyelmenkerényéppen várhatja el, hogy munkásságának ha nem is busás gyümölcsét, ténves ellenszóljalat kapja meg, de annyi jusson neki, hogy saját existenciájára és családjának nyugodt megélhetése biztosítva legyen.

Természetesen csak ama nemzetek fejlődtek rohamosan, lettek tekintélyessékké és ragyognak csodás nagyságban, amelyek mélylátóit és elismerni tudják a nép elévülhetetlen érdemét és ha nem is tökézolták, mégsem farkukodta a jól megérdemelt honorálásban, vagyis lehetőveték a szerény igényű, nem nagy vágyu szegény emberek megélhetését.

Nálunk is a nép szerény munkászeretete, erős hazafias érzellete és makacs ragaszkodása a szülőföldjére röghözette lette lehetővé egy barbarizmusából kivetköző nemzet kialakulását, — olyan nemzetet, mely páratlan gyálaságát és mesébe illő varaszlattal kapzkodott fel a kulturajörjének oly magas fokára, hogy némileg az idegeneknek is szembe tóntak.

Látjuk tehát, hogy megvannak eszközeink és módjaink a lendületes fejlődéshez, megvan a tehetség és képesség a megállapodás nélküli fokozatos emelkedésünkhöz, mégsem jutunk előre. Sőt immár oda fejlődtek a dolgok, hogy az elnyertés szomorú jelei mutatkoznak a láthatáron. Ha meg idejében nem karoljuk fel elhanyagolt ügyeinket, borzalmas állapotok szemtanúi leszünk.

Símmé a nép munkanékiültségének, megélhetése nehézségeinek, helyzete súlyos, nyomasztó voltának tudható be. A szegény munkás-emberek az utolsó mentőeszközök kell folyamodnia: a kivándorláshoz. Kénytelen elhagyni a haza földjét, nem tudja a betevő falatját megadni.

Itt volna az ideje, hogy ezzel a dologgal mindennél előbb foglalkozzék nekünk a kormány és az országgyűlés, hanem a társadalom, a töké s főleg a munkaadó!

Egyről-másról.

I.

Az az oláh kapitány, aki a Dorozsmán kiköltött gyorsvonaton ült és ébörrel menekült meg a borzalmas katasztrófából, a megcsontított telenek, fölfurdult kocsiék és szétzúzott kerekkekre tekintve, így szólt:

— Én most jövök a romániai véres események színhelyéről. De ami ott történtik, az kicsi dolog ehhez képest.

Hozzad sem nyúlók
Akármil lesz is az?

— Akármil.
Elvira félretörtött, lesütötte a szemét, mint a halálra-tétt, aztán mintha a saját bűnös szellemével beszélt volna, siri hangon sugott valamit a férfinék...

— A szerencsétlen férfi előtt egy egész világ látszott összemenni. Minden-minden becsületességével, tisztaságával. S csak szennyel látott maga előtt. Sok-sok piszkot, bűnt, becsületlenéget. Lehuntya szemét, hogy ne lásson és gondolkodni tudjon. De látta akkor is azt a piszkot, amely körülvette... S egy leányt látott maga előtt, egy nem embert, de állatot, aki idáig a szeretője volt.

Nem látott egyebet. Nem tudta: mit cseleksen. Útásra emelte súlyos kezét s másik percben a bűnös lény lebukott a székek közé...

— A házbellek figyelmeksen lettek a zajra...
...Belöktek az ajtót...

A férfi csak állt bután, mozdulatlanul...
A lány börgött.

Márton feléjre ragott s boppa hangon mondta oda a bűnölöknek:

— A nővérem volt... a bestia...

S kitámolygott az ajtón.

Nem ment messze. Aliq lett néhány lépést...
Egy óra múlva megtalálták a ház fala mellett véresen. A fejtől még patakoktól a meleg vér...
A revolverét pedig szorította, szorította...

(Vége)

És erőtlennl hanyatlott a lány egy közeli székhé.

Hát nem szeretsz? — ordította magánkivül a férfi.

— Szeretlek, nagyon szeretlek, de mégsem tehetem.

— Te dacos lány. Inkább a halál és a piszok, mint a tisztességes élet!?

— Oly meg, de nem megylet!

— Miért nem?

A leány hallgatott. A férfi megismételte a kérdést:

— Miért nem?

— Ne kérdezd, Márton.

— Tehát nem kérdezem, — mondta erőltetett nyugalommal a férfi s neki celfölt közvetlen közelből a leány melének.

— Megmondod, vagy...

— Nem mondom meg!

Elvira a fegyver ravaszát figyelte. Márton a leányt nézte.

— Miért nem? Követelem, hogy megmond.

A leány sirt, zokogott. Remegett a diühögő ember előtt. Életét látta veszegettetve, de nem tudott bűnösebb lenni, mint amilyen bűnös volt.

Tehát vallania kellett. Odavonta magához Mártont.

Megmondom. Adj előlem egy csököt...

Többet ugysem csökölés meg!

Márton megcsökölta a lány. Egyszer, kétszer, tiszsz. Soha szívéből eredeőbb csökötök férfinék nem adott.

Márton kiszabadolta a karjaiból és várt. Látta a leány küzdeését, könyvet, de nem retentette meg.

— Miért nem? — szólt.

— Nem bántasz, ha megmondtam? — kérdezte félve a lány.

És ez a mondas nagyon természetes is. A forradalom borzalmait azzal az érzéssel fogadjuk, hogy egy fejtetejére állított államban és társadalomban megbokrosodtak a dolgok és az emberek. De amikor egy békes, csöndös, sőt fejlődésben lévő államban elhanyagolt és megkopott műszerek miatt egy másra rohammal emberekké megcsöztöt kocsiék s véres, beázott konyvával repülnek ki az útstere emberit teremek, — akkor azt kell mondanunk, hogy ennl vezettebb látvány csakugyan nincs a világban. Mert amit a forradalom nyugaltsága benne van a lelkekben s e nyugaltsághoz képest élnek vagy halnak meg az emberek. De amit a nyugalom érzését követeltek meg az emberektől; azt mondják, hogy nyugodtan, békeségesen, bizalommal iljettek csak föl a mi vasutainkra. Nem lesz semmi bántódás-tok, végigviszünk benneteket egy csöndös, békes országban, csöndös és békes mezőkön át, csöndös és békes falvak és városok menten. Mert ez az ország a nyugalom országa.

Levegőleg mindig, hogy a rendelkezesség milyen formában tör ki az országban; lázadó pártokat oszmányt és embertelen végrehézésben-e, avagy egy hitvány és megromlott vasuti váltó által okozott gyilkos katasztrófában. Azért mondjuk, mert itt is, ott is bizonyos korhatásig vagy romlottság okozza a katasztrófa kitörését. Amott egy megromlott gazdasági rendszer. Emitt egy megromlott...

Végéreményében emitt is egy megromlott gazdasági rendszer... És ez a megromlott gazdasági rendszer ott van az államvasutak mindenféle mézteriatán, a személyekben és tárgyakban egyaránt. Nem látja el a nyugalom, nem hiszen maguk az intézők kikötik is bennemket, meg azokat a rettetges fogatköcsökat, amelyek az államvasutak körül tapasztalhatók. Azonban eddig a vezetők csak a különbözö javaslattok juttotak el. Vasuti emberekenk tudniök kell, tudják is, mondják is, hogy igenis sürögös javításokra van szükség és hogy minden per késedelem ki-számíthatatlan szerencsétlenségek okozója lehet. Jólaitak, ime, kezdenek szomorú valóságává vájni.

Meg kell immár sürögös valóstani a bajok megoperálását; kezdjék meg azzal, hogy az egyszerű, a borzalmasan egyszerű vasuti váltó-gépezetet újjal cseréljék föl, ha eszmék elkopott.

A vasuti váltó elromlott. Csak az emberiség meg. Rögötn, hazabasz nélkül, ilyen értelemséssel bizony igazan van annak a megmenekült oláh kapitánynak, amikor azt mondja:

A forradalom színhelyéről jövök. De mi-csoda gyerejáték annak borzalmi ehhez a katasztrófához képest!

II.

Aliq egy-két napja, hogy az összes magyarországi lapok hasábotok írtak az utolsó zalai betéről, Savanyu Józsefről, aki kiszabadulhatva hosszú éves rabagságból, nem bírta el a szabadság levegőt és önkézevel vetett véget életének. Most immé hasonló éregetyes betyár elpusztulárol adnak hírt. Odakint a jenenkéntis tanvilyálgában érdekes ember regényes életörténetét közeledik most sablonos talá felé. — Hudi Antal, a szegezi Mutházéban, a hajdan hírhedt rabló és szabadsághöz vivja halálutsáját.

Hudi Antal husz éves gyerekenber volt, amikor a német komizárius robotos munkára rendeltek. A vastag-nyaka, erős dereka, kemény koponyájú legény azonban megtagadta az engedelmességét. A szabad magyaremberek nem parancsol sem a husz éves nemzetre, csak az öreg Ispán. Így gondolkodott az Antal-gerék s béált szabad-legénynek. Mert bizony abban az időben csak a futóbetyár volt szabad-ember széles e hazában. Hudi később Róza Sándor bandájába szegődött. Részt vett a pusztá-király minden hadjárataiban. A szabadságharc kitörésekor is Róza bandájában volt s egyike volt a szabad-csapat legütvezebb karikásostoros katonáinak. A szabadságharc leve-rezetése után ismét réme lett a homokbuckák közt ögyelőző nehéz vasas-nemetnek, ügyetlen cserpárnak.

Nem tudott nekik a sárgászöld-sipkás német zsandar sem ártani s az erős kezű Rádai is csak ravaszvágól tudta a puszták szabad fiait ártalmatlanul sem a husz éves nemzetre, csak az öreg Ispán. És mikor kikerült, roskatag van ember lett. De nemcsak ő, hanem a világ is megváltozott a tizenöt év alatt. Nem voltak már szabad-legények, a Tisza utévező ingoványai is elűntek. A régi mesterségeket nem térhetett vissza; a puszták roskatag, öreg fia, keresztv téhát mégis

HIREK.

olyan foglalkozást, amely az Isten szabad világhoz köti. Elszögödött csösznek a rókusi gazdasághoz s már közel harminc éve ritka becsületességel vigyáz a gondjaira bizott földjére.

Ez a mozgalmas életvilága közeledek most a vége felé. Hűdi a múlt hónapban töltötte be a 104-ik évét, már hónapok óta súlyos beteg s állapota most oly válságosra fordult, hogy szakszemet látta a végrendeletének. Magához hívott két szavahitelt tanut, akiknek elmondta, hogy minden ingóságát Újlaki Antal szegedi hirlapíró-kollégájának hagyja, aki mindig jó szívet volt iránta. Ez a hagyaték pedig mindössze két tárgyból áll. Az egyik az a kasza, amelyely Hudi 43-ban rácsokat pusztított, a másik pedig a bot, amelyly 30 éve a rókusi gazdaságot őrzi.

És még mondják, hogy újságjóra nem mósolyog a szerencse!

III.

Utón-utólen siránkozó asszonyokkal találkozik. Nem kérdek keserűségük okát, mert hiszen ugys tudom. Az egyik idegenbe vándorolt hár, másik férjért, a harmadik védőt siratja. Sirnak, sirnak... és az egyedüli vigaszuk, hogy tisztességesen megcsirahatják kedvesüket!

Jó magamat is gyenge szívet áldott, vagy vert meg a Teremtő. Együtt sírok, együtt szomorodom velük. El-elcsúszokrom községünk szegénységén... Könnyem elátnak és vigasztalodom. Ismerem a viszonyokat, tehát — hallgatom. Visszatartani a tolnák kivándorló parasztokat bün lenne. Másutt ez erény-száma megy! Nálunk bün!

De lassuk a lepezetlen valóságot! Községünkön földirtoka alig van. Ami van egy-két „jobb gazdának” titulat embernek, az — a takarékpénztáraké. Nyakig ül mindegyik az adósságnan. Alig bír annyit keresni, hogy a kamatoakat fizethesse. De miből is pénzeljen?

Uraim! Megyei urak! Az utólev megszerzésének megnevezésével, határrendező szaporításával, kellemesen hangzó frázisokkal nem fogjuk a kívánótlant megakadályozni soha. Tessek több gondot fordítani az adófizető polgár enjére. Ne a szigorú szabályrendelet rida és kíméletlen §-ainak alkalmazása, hanem a humánus legyen a megye kormányzásában a vezérlés. Iparközjoni felismeri a kört, amely sorvasztja munkaképes testvéreink testét-lelkét és ha felismerjük az igazi bajt, — ne a receptszerű orvosrasságnak, hanem a legközelebbi gyógyóddal ügyeizzünk öket lábrálatlani. Ha éhes, ne álltszerék, hanem kenyeret adjunk neki.

Népkün nem akar mások izadmányán szerezett tóból, munka nélkül osztzkodni. De mert ő is véletlenül táplálkozik az Isten igéjén kívül egyébbel is, szepen hangzó frázisokkal csesztatni nem lehet. Hallgassuk meg azokat a szerencsétleneket, akik a menyter örökséggel való csabításágnak kildettek a földnépe nevelésének nehézkünjára. Köztük élek, köztük szenvedve, nem fogják azt a megzokott szóvárogó alkalmáni népkünre, hogy: „legboldogabb ember.” Ez az általánosított frázist csak egyes vidékekre vagy mondjuk községekre lehet alkalmazni. De egy kaptifára huzni valamenyit nem lehet.

Veszek egy példát.

En úgy tudom, ha van valakinek — mondjuk — egy hold földirtoka, ugyanily nagyságban az övé, föl a menyország és le a pokolig. S mégis mit kell látnom? Egyik nyomatjelis községben pár ember, ki filoxera által pusztított szőlőjét forgatta, köfejtőre akadt. Nem tudom-ke a feljelentésre, főbírói rendeltet ment pár szegény gazdához, ki keservesen megszojálja a kö kőbányázásával annak teljes áraké, hogy azonban vetessen led térképet a köbányáról? (2) és jelentse be a legközelebbi főbírói hivatalhoz, mert ellenkező esetben az illető kölségére a bányá (3) be fog tetmettini — hivatalból. Te szegény paraszt! Kapd le a kalapodat és ne tégy egyebet, mint tiszteld a törvényt, fizesd az adót és ha már erre utolsó yánkosodatt is kihúzták a fejed alól: menj, vándorolj ki, mert itt sem élöd, sem halnod nem lehet!

Lapunk kiadóhivatala ismétellen felkéri mindazon előfizetőinket, kik az előfizetési árakatok hátralebann vannak, hogy mint előbb megküldeni sziveskedjenek, mert ellenkező esetben a lapot cikmükre tovább nem küldjük.

— **Személyi hír.** Gróf Bathányai Pál, Zalavárnégye főispánja hétfőn Városházán áldott és ak alkalommal hivatali vizsgálatot tartott a szolgabírósnágnál. Az ügyek kezelése, nyuszintán az ott tapasztalt példás rend felett legnagyobb elismerésnek adott kifejezést.

Körösy Sándor, Zalavárnégye segédtanfelügyelője, a környékbeli iskolák látogatására kedden városunkba érkezett.

— **Gyászír.** Mely megdöbbenéssel vettük a hírt, hogy Ziegler Kálmán, csáktornyai kir. közjegyző, ott országgyűlési képviselő szerdán éjjel 11 órakor, életének 59-ik évében — rövid szenvedés után — elhunyt. A megboldogult Csáktornya és vidékének egyik legnépszerűbb polgára volt s hirtelen halála annál is inkább kínosan érintette ismerőseit, meri mindenki tisztelte, mindenki szerette benne a jó hivatalnokot, hazafit és a közügyek lelkes és fáradsáhtalan bajnokát. — Temetés pénteken délután ment végre örösi részvét mellett. Messze távolból is rengeteg sokan gyűltek össze Csáktornyán, hogy a váratlanul elhunyt közjegyzőnek a végzésességét megadják. Városunkból is többen utaztak el a temetésére.

— **Jegyző-választás.** A megüresedett szentgyörgyvályi körjegyzői állásra hétfőn történt meg a választás. Az állásra két jelölt volt, egyik Tóth Geza tornischnai aljegyző, a másik Ferenczy Odón, volt alsórendű aljegyző. A két aspiráns közül az szótbeszéggel Tóth Gézaát választották meg Szentgyörgyvály község körjegyzőjének.

— **Képviselőtestületi ülés.** — Városunk képviselőtestülete szombaton délután ülést tartott, melynek tárgyat a mult számunkban már ismertett vasutvonali ügye képezte. Ugyanis Stájerország és Vasmegeye határától Muraszombaton, Alsólendván, Letenyén, Nagykanyizsán és Kesztheilyen át egy rendszer nyomatúvú gómozdonyra, nem vicinális, hanem fővonali képitésre iránt indult meg egy erősebb mozgalom, és a mozgalom támogatására Letenyé község egy lelkes felhívásban városunk vezető-embeireit és nagybirtokosait is megkérte. Ezekivül a keresk. miniszterium el indítandó monstre-küldöttész kiképzetésére is felkérte az illetékesek figyelmét. — Képviselőtestületünk természetesen szivesen és lelkesedéssel fogadta szombati ülésén az eszmét s megígérte erejéhez képest — úgy az anyagi, mint erkölcsi támogatást. (Ezzel különben mai számunk vezető-helyén is foglalkozunk.)

— **Alapszabály-jóvághyas.** Az alsólendváli Dáirda már innen-onnan egy esztendője, hogy felkildite jóvághyas végett alapszabályait a helyügyminiszternek. Azóta jötték emberek, mentek emberek, de a Dáirda alapszabályaira csak nem került a sor. Most végre Andrásy megkönyörült a porosodó aktán s magas jóvághyasával ellátva, szerdán megküldte azt a Dáirdának.

— **Műkedvelő előadások.** A Kereskedés- és Iparos-Íllyak Egyesületé által május hó 4-ikén a Koronában rendezendő nagy szedvelői előadás iránt városszerző nagy az érdeklődés. Legifjabb együtelnünk mintegy bemutatkozása a jegy lenni közönségünk előtt ez az esztély, melyre köztelen a próbák — Balog Péter szakavatott vezetésével — már nagyban folynak. A közönség érdeklődéséből itelve, úgy anyagi, mint erkölcsi tekintetben fényesen sikerül, ami méltó honorációjá lesz a rendezőség fáradozásainak. „A beutary kendője” című 3 felvonású népszimű előadását egy alkalmi prolog előzi meg, melyet lapunk felolós-szerkesztője, Orszégy M. Viktor írt az ifjúság esztélyére.

A „Hungária hazai ernyőgar” személyzete szintén rendez májusban egy műkedvelői színelőadást. A próbák itt is serényen folynak a pünköst vasárnapján a Koronában tartandó esztélyre. A városszajgú népsziművet adják elő Wortman Samu rendezésével.

— **Új építés-vállalkozó.** Ascherl Jánoséj építés, új építés-vállalkozó — ki városunkban szüdücskiz letelapedni — mai számunkban közzölt hirdetésére felhívjuk t. olvasóink figyelmét.

— **Gróf Bathányai Pál köszönete.** Gróf Bathányai Pál, vármegyénk főispánja, ki mintegy irányítója a gyermekvédelmi ügyeknek, meleg hangu levelet intézett e héten Fuss F. Nándorné ünöhöz, a Liga helyi bizottságának elnökhöz, melyben hálásan nyilatkozik az alsólendvályi gyermeknapok sikeréről. Leveleiben hálás köszönetet mond Fuss F. Nándorné úrnóknak, aki felkérésére nemes lélekkel elkövetett mindent az ügy érdekében, továbbá a bizottságnak magának, az áldozatkész közönségnek és mindazoknak, kik az elhagyott, szegény gyermekek ügyét diadralra juttatni igyekeztek.

— **A tornischnai rémeset.** A szerencsétlen tornischnai postás, Laki György alkalomsal kézrekerítése érdekében erélyesen nyomoz vidékünk csaknem minden hatóságba. Hol itt, hol ott tartóztatnak le egyes anyasított embereket, kiket aztán igazolás után szabadon bocsátanak. Az igazi gyilkosnak pedig se hirt, se hamya, Nincs sehol. Vagyis csak nyoma nincsen, amiből kiindulva utóterhelne a törvény büntető kere — Egyk nap egy lendvafiosszafnalsi lakos, Dóth Mátást tartóztatja le a csendőrség, ki a gyilkossággal gyanúsítottak, de miután igazolta magát, szabadon eresztették.

— **Határszéli kirendeltség.** A csáktornyai határrendőri kirendeltségnek a január havi helyügymiszteri rendelet értelmében folyó hó 1-én kellett volna megkezdnie a működését. Folyó hó 1-én azonban a kirendeltség helyett a soproni határrendőrség kapitány sargányileg jelentette, hogy a helyügymiszteri alapján a kirendeltség e hó 20-án kezdi meg működését. Azt hisszük mi, hogy még ez a dátum sem biztos; s de hogy a határszög szaporításánál nem fogják megakadályozni tudni a kivándorlást, az szent-igaz!

— **Színházi újság.** Nagykanyizsán „Aszínház” címmel képes kritikai és művészeti hatilap indul meg Nagy Samu és Kálmán Pál hirlapírók szerkesztésében. A díszes kiállítású, 16 oldal terjedelműben megjelenő, helyügymunkáiért azt a megye majd minden jobbjelöltjéről tartalmaz, tartalmilag jó képek, ebésztészek, tárcák, versek, apróságok, színházi kritika és rendezési tanulmányok. A színházi lap nagy elterjedését teljesen előmozdítani fogja hihetetlen olcsó előfizetési árak; egész színi szezonra (3 hónapra) 2 kor. 50 fill. Előfizetni lapunk szerkesztőjénél is lehet.

— **A kerékpár.** Vincsecs István brezoviaci és Dugár István gimnáziai lakosok egy ügy kerékpárt adtak át Valtal Ferenc tornischnai lakatosnak javítás végett. Valtal meg is reparálta a vasparnikát, de Vincsecs és Dugár több színet sem látták biciklijüknek, mert azok a lakatos titokban idegen embereknél elvitte. Károsultak fejletésére a csendőrség Valtal ellen az eljárást megindította.

— **Betöréses lopás.** Gazdag Pál bánutai lakos jelentést tett a csendőrségnek, hogy míg ő az igazk álmat aludta, ismeretlen tettesek éjnek idején feltörték a kamráját s onnan nagysámban nyomatékosan eltemelték. A tettesek kézrekerítése végett a csendőrség nyomoz.

— **Celédelk harcra.** Minden ügyes hétre esik egy-egy cselédelkharcoskodás. Igazán csodálatos az önfelelőzdő töbrévek, amelyre ezek a kifitonien idomított hölgyek a szentelőtlan hirovotok föllendítése iránt munkálkodnak. — Legutóbb Belső Mária és Lener Mária voltak azok, kik vasárnap délután étkelen sivalkódások közepette kitorv verékesükkkel épületes látványban rendeztettek az utca jérőleit. A Ferenczy-féle vendéglő előtt valami felöltösszesztettek, ami az ökök argumentuma kísért. A nagy csepeterpára nagy népsűrűdelte keletkezett, aminek a hirtelen ott termelt csendőrség vetett véget, ki a veszedekő természetű Amazonakon előlítottta.

— **Agyonlítotté a part.** Balogh János 27 éves szentandrási napszamos a partot fejette. Társai eltalozták onnan és hazamentek. Amikor már órák is eltelték és Balogh még mindig nem tért haza, visszamentek a helyszínre, hogy megnezzék, nem-e történt valami baja. A munka helyén azonban csak levelet találtak meg. Kutatás után arra a gondolatra jöttek, hogy hátha az időközben leomlott föld alatt van a pajtá-

sük. Elkezdtek elhárítani a földet homorú s huszonöt kocsi föld elvételét után szomori leletre bukkantak. Előttük fekvődt Balogh felismerhetetlenül egy összeduzzadt holttestre. A felszemlélt járt munkást özvegye és két kis árva fia siratja.

Szerkesztői üzenetek.

Kíváncsi. A ver* című regényt felelősszerkesztőnk irta Oszy ányos alatt. Köszönjük a kegyes elismerést. **Németh F. korözyé** úr. Akar itt történet, akár azt történet, a lenyegés, az hogy megtörtént. Külömben az egész tudósítást a csendőrségi kaptak. Leveleink nagy hasznát váltjuk volna követve az eset után, de ma már nem volna akkéntis háromhetes dolgokról írni. Figyelemet egyébként köszönjük.

Kis ördög. Jövő héten, ha ráérünk, üzenünk. Üdvé!

Ajánlható cégek
Alsólendván.

(Előfizetőink ingyenes hirdetés-rovatát.)

- WORTMAN BENŐ rőfös és divatterjeszkedő.
- FARAGÓ ISTVAN fodrász.
- HORVÁTH LAJOS fodrász. Illatszerek raktára.
- BÄDER HERMAN cipész.
- SCHWARCZ KÁROLY borkereskedő.
- TÖRÖK SÁNDOR cipész és borkereskedő.
- ÁG ISTVAN vendéglős. Hosszafalu.
- MAYER ÖDÖN oros és esküszere. Nagy rakta
- china-ézszt árúkbán.
- WALTERSDORFER HENRIK meszáros és
- berkosi-tulajdonos.
- BECK MIKSA sütődeje.
- POLLAK LAZÁR nagykereskedő.
- HEGEDÜS ISTVAN eszmadia.
- FERENCZY JÓZSEF vendéglős.
- NEUBAUER ANDRÁS Korona vendéglős.
- BLAU SÁNDOR vasúti vendéglős.
- REVEZS SAMU központi kávéos.

Özv. TUSKE FERENCZNE vendéglős.

- MANDELBAUM MOR rőfös és divatár kereskedő.
- ÁRNSTEIN BENŐ fűszer, festék, eszomogó, liszt-,
- vetemény-magvak, agyrszinten norinörög, füveg-és
- porcellán-kereskedése. — Deszka-, építélet-és
- szennrakta.
- BEICHENFELD SÁNDOR berkosi-tulajdonos.
- Idői Mautner-féle magvak FREYER LIPÓT keres-
- kedésében kaphatók.
- WEISZ ZSIGMOND elsőrendű férfi-szabó.
- TOPLAK JÁNOS vegyeskereskedése, mesz- és
- ementaraktára és cementár készítése.
- BRÜNNER SAMU vegyeskereskedő.
- GAZDÁG FERENCZ vendéglője a „Gispöshöz”
- Hosszafaluban.
- SCHWARCZ ARNOLD téglyagyáros.

Árlejtési hirdemény.

A szentbenedeki (Vasmege, posta: Tótkeresztúr) újraéptendő r. k. iskolára a verseny-tárgyalás

folyó évi május 6-án délelőtt 11 órakor tartatik meg a helyszínen. A tervrajz és költségvetés, — amely 9625 koronára van előírányozva, — a plébánia hivatalnál betekinthető.

Szentbenedek, 1907. április 3.

Mazaly Sándor
plébános.

208 1907. szám.

Arverési hirdetmény.

Nova és vidéke takarékpénztár r. t. végrehajtás jávára Ambrus Gábor és Höhn Béla végrehajtást szenvedtekkel a zalegerszegi kir. bíróságnak 48 900. sz. végrehajtást s alsólendvai kir. járásbírósig 1906. V. 30.8. számú kiküldetést rendelő végzése alapján 351 kor. 47 fillér-ij követelés hátralék s járulékai kielégítésére Lentiben

1907. évi április 27. napján d. e. 10 órakor

2 telen, 1 szekér, 1 zongora, burorok és egyéb ingóságok 1340 kor. berteckében bírói árverés utján fognak eladattni következő általános árverési feltételek mellett: Ha a tárgy berteckébe meg nem ígertének, az a kiáltással áron alól is a legfőbbet ígérő által megvetneik jelentéket ki, meg akkoris, há más árverelő által ígerté meg tetteit. Minden tárgy vételára azonnal készpénzben fizetendő, melynek lefizetése után az árverezett tárgy a vétői birtokába adatik. Ha a legfőbbet ígérő a vétélárt azonnal le meg fizetné, a tárgy azonnal újabban árvereltetik s ez esetben a fizetést meg teljesítő árverelőnek a netaláni többlet-het igénye nincs, ellenben a netaláni kisebb összegget pótolni köteles és az árverés további folyamán részt nem vehet.

Kelt Alsólendván, 1907. ápr. hó 11.

Remonyfi Jenő
bíró végrehajtó.

1488 tk. 1907.

Arverési hirdetmény kivonata.

Hlatkó János nagykanizsai lakos végrehajtásának özv. Vucskás Ferencné szül. Meszolics Juli alsólendvai lakos végrehajtást szenvedett elleni 164 kor. tőkekövetelés és ennek járulékai iránti végrehajtást ügyében az alsólendvai kir. járásbírósig területén lévő s a 20.40-ed részben Vucskás Ferencné sz. Meszolics Juli, az 5.40-ed részben Vucskás Gyula, az 5.40-ed részben Vucskás Sándor az 5.40-ed részben Vucskás Ferenc és az 5.40-ed részben kiskori Vucskás Erzsébet nevében álló következő ingatlanokra, u. m.: 1.) alsólendvai 29. sz. tkjéven $\frac{3}{4}$, s 30.336. hrszám alatt felvett ingatlanra (szántó a Korosic-dűlőben) 112 korona, — 2.) ugyán ebben a tkjéven $\frac{3}{4}$, s 30.336. hrszám alatt felvett ingatlanra (szántó ugyann) 146 korona adó-alapon ezzel megállapított kiáltással árban, és pedig a 307. hrszám ingatlanra a C. 8. alatt özv. Vucskás Ferencné sz. Meszolics Juli javára bekebelezett szolgalmi jognak az esetre való fenntartása mellett, ha a beigerendő vételárból a megelőző, mintegy 200 koronát kitevő illetékartozás ki nem kerül, a 336. hrszámú ingatlanra pedig ugyancsak a jelzett szolgalmi jognak az esetre való fenntartása mellett, ha a beigerendő vételárból a megelőző s mintegy 270 koronát kitevő tartozás ki nem kerül, különben az árverés az illető ingatlanra nézve hatálytalanul válk s az ingatlan az azonnal megtartandó újabb árverésen s szolgalmi jog fenntartása nélkül fog elárvereztetni, — 2.) az ottani 41. számú tkjéven $\frac{3}{4}$, s 30.63. hrszám alatt felvett ingatlanra (41 a számú ház, udvar és kert) a C. 5916 tkv. 894. szám alatt özv. Vucskás Ferencné sz. Meszolics Juli javára bekebelezett szolgalmi jog feltétlen fenntartása mellett 521 korona, 3.) az ottani 1131. sz. tkjéven $\frac{3}{4}$, s 10.598. b. hrszám alatt felvett ingatlanra (szántó a Gábor-kerben) 211 kor. adó-alapon ezzel megállapított kiáltással árban és pedig a C. 5916 tkv. 894. szám alatt özv. Vucskás Ferencné sz. Meszolics Juli javára bekebelezett szolgalmi jog feltétlen fenntartása mellett, — az árverést elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok

az 1907. évi július 16. napján

d. e. 10 órakor e bíróság vjhajtói szobájában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kiáltással áron alól is eladattni fognak. Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanjuttalék becserának 10 % -át készpénzben, vagy az 1881. LX. t.-cz. 42. §-ában jelzett árformával számított és az 1881. évinov. 1-on 3333. sz. a. kelt. igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában, kijelölt övdekekés ertékpárban a kiküldött kezehez letenni. Kelt Also-Lendván, 1907. március hó 22. A kir. bíróság telegkönyvi hatósága.

Bíró, kir. albiró.

76 1907. végreh. szám.

Arverési hirdetmény.

Alulírott bíróságí végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezzel közhírré teszi, hogy az alsólendvai kir. járásbírósignek 1907. évi V. 48. 58. és 71. i. számú végzése következtében őr. Hídvegyi Miksa ügyvéd által képviselt Mayer Testvérek javára Vainstgill Jakob ellen 77. C. 5. I. s. j. tárg. ígerté 1907. évi január hó 25-26. fogantatott kielégítési végrehajtás utján le- és felvoglalt és 613 koronára becsült következő ingóságok, u. m.: szarvasmarhák, gazdasági eszközök és szalma nyilvános árverésen eladattnak.

Mely árverésnek az alsólendvai kir. járásbírósig 1907-ik évi V. 48. 2. számú végzése folytán 77 kor. 52 fill. tőkekövetelés ennek 1906. évi októbr. 9. napjától júri 30 % kamattal, és eddig összesen 35 kor. 86 filléren bíróság már megállapított, közzétek erejéig, Zalabáknak a Szentandrásí pusztán leendő megtartására

1907. évi április 25. napjának d. e. 10 órája határidőül kitűzték és ahhoz a venni szándékozók ezenem oly meglegyesszel hivattak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-ai értelmében készpénzfelvétel mellett, a legfőbbet ígérőnek, szükség esetén becsárón alól is el fognak adattni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le és felluffalgotják és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX t.-cz. 102. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Alsólendván 1907. április hó 5.

Androsse Lénárd
kir. végrehajtó.

794. 1907. tkv.

Árverési hirdetmény kivonata.

Az alsólendvai kir. bíróság, mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy Drávec István és tsai végrehajlatóknak Robb Antal vjhajtást szenvedő elleni 590 K. tőkekövetelés és jár. iránti vhtási ügyében az alsólendvai kir. bíróság területén lévő Robb Antalnak, illetőleg Robb Antalnak nős Kontrec Erzsével — tulajdonát tevő s 1.) a cseente 265. sz. tkjéven $\frac{1}{4}$ s 10.825. hrszám alatt felvett ingatlanból (szőlő és rét a Cseenteügyen) való B. 5. 13. és 14. alatti 3/5 od rész jutalékára adó-alapon ezenem 1423 kor-ban megállapított kiáltással árban, de a C. 1744 895. szám alatt Robb József és Barát Anna javára bekebelezett szolgalmi jog feltétlen fenntartása mellett, — 2.) az ottani 267. sz. tkjéven $\frac{1}{4}$ s 10.824. hrszám alatt felvett ingatlanból (szőlő és rét a Cseenteügyen) való B. 3. alatti 1/2 ed rész jutalékára adó-alapon ezenem 494 K-ban megállapított kiáltással árban, — 3.) ottani 276. sz. tkjéven $\frac{1}{4}$ s 10.846. hrszám alatt felvett ingatlanból (szántó és rét a Cseenteügyen) való B. 10. alatti 1/10-ed rész jutalékára adó-alapon ezenem 142 K-ban megállapított kiáltással árban, de a C. 1744 895. szám alatt Robb József és neje Barát Anna javára bekebelezett szolgalmi jog feltétlen fenntartása mellett az árverést elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok

az 1907. évi július hó 3. napján

d. e. 10 órakor Cseente községében megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kiáltással áron alól is eladattnak. — Árverezni kívánók tartoznak az ingatlanok becserának 10 százalékát készpénzben, vagy az 1881. LX. 42. §-ban jelzett árformával számított és az 1881. évinov. 1-on 3333. sz. a. kelt. I. M. rend. 1. §. kijelölt övdekekés ertékpárban a kiküldött kezehez letenni. — Kelt Alsólendván, 1907. márc. 3. napján. — A kir. bíróság tkvi hatósága.

Bíró, kir. albiró

Építetők figyelmébe!

Van szerencsem a n. érd. közönség b. tudományhoz hozni, hogy mint

építész és építési vállalkozó

Alsólendván letelepedni szándékozom. Tanulmányaim nagyobb fővárosi műépítésznekí szereztem, miért is elváltottam tervezési, költségvetések készítését, építétek vezetését, és közbesemények adását, valamint építési munkálatakat.

A n. é. közönség szives pártfogását kéri

ASCHERL JÓZSEF
építész Alsólendván, Kánizsei-utca.